

ikke egne sig hertil. Hvad disse Punktter angaaer, da ere der adskillige, i hvilke Ministeren har været enig, og som vi ligeledes troe at burde billige, og andre, hvorom der har hersket Meningsulighed mellem Udvalget eller sammes Fleertal og Ministeriet.

Efter den Tankendverling, der har fundet Sted, og den Tilbøielighed, der har vist sig fra Ministerens Side til at imødekomme yttrede Ønsker ved at fremme enhver hertil sigtende Forandring, om hvis Nøglighed han maatte kunne overbevise sig, er der saamegen mindre Anledning til at omhandle Spørgsmaal, hvis Forhandling under nærværende Sag ikke synes at love nogen videre Frugt.

XVI.

Betræffende § 25, hvorved der bevilges Finantsministeriet en Sum af 928,187 Rbd. 22 β i Genhold til det fremlagte Udgiftsbilag X og den vedføjede Tavle P, da har Udvalget Følgende at bemærke:

1) Saa naturligt og vel betænkt, vi end finde det, at Ministeriet ved Overgangen til den nye Tingenes Orden søgte at bevare de flere duelige og erfarne Mænd for Finantsbestyrelsen, der efter deres forhenværende Stilling ikke vel kunde ansættes uden i overordnede Poster, saa turde dog det nuværende Antal af Departementschefer ved indtræffende Vacance være at indskrænke, ligesom der vel kunde foregaae Indskränkning i det øvrige Personale.

2) Forsaavidt ovennævnte Tavle P. under Nr. 5 indeholder, at Kammeradvocat-Embedet ved Vacance bortfalder, da maa en Minoritet i Udvalget henholde sig til, hvad den ovenfor har anført om, at slike Bestemmelser ikke høre indenfor Finantslovens Grændser, og at derfor Spørgsmaalet maa være aabent ved indtræffende Vacance, ligesom den og antager, at dette Embede ikke uden Skade kan nedlægges.

3) Da de til den almindelige Enkelskab udstedte Indskudsobligationer allerede nu maae for en ikke ringe Deel være indfrieede og de tilbageblevnes Tal Nar for Nar maa aftage, saa formodes, at den i Udgiftsbilag X. S.

23 antydede Formindsfælle i dette Instituts store Embeds-personale og de dermed forbundne betydelige Lønninger ikke burde udsættes, indtil disse Indskudsobligationer fuldstændigt ere indløste, ligesom Besparelsen i sin Tid vel og kunde blive større end her antaget, navnlig i de 1820 Rbd., som Contoirudgifter nu skulle udgjøre (S. 24), og hvori aldeles ingen Besparelse er beregnet. Dgsaa med Pensioner er bemeldte Institut særdeles stærkt bebyrdet.

4) Det turde være onfseligt, at der ved Forelæggelsen af en tilkommende Finantslov blev givet Rigsdagen yderligere Oplysninger om de Beregninger, hvorpaa Enkelskabens antagne Underbalance er grundet, end de, der indeholdes i hvad der hidtil er kommet til offentlig Kundskab; ligesom der og i Udvalget er blevet ytret Ønske om, at gjentagne Undersøgelser af Kasseens Risiko maatte blive anstillede og Rigsdagen meddeelte.

5) Forsaavidt den i Tavle P. under Nr. 21 fremsatte Bemærkning ved S. 118 i Udgiftsbilaget maatte have til Hensigt at tilkjendegive, at den af den i Forordningen af 27de Januar 1804 § 35 befalede Afgift af al Bognmandsbefordring samlede Fond maatte kunne indbrages under den almindelige Statsformue, og uden Hensyn til det i Forordningen fastsatte Formaal anvendes til ethvert Slags Statsformødenheder, (hvilket Behandlingen i Folkethinget kunde synes at antyde), saa turde dette ikke være antageligt. Ligesom Lovgivningen ved at paabyde hiin Afgift har givet dens Beløb en Bestemmelse til Fordeel saavel for Bognmandslauget, hvorover den umiddelbart gik ud, som for de Reisende, som den middelbart faldt til Byrde, saaledes er det og alene denne dens Bestemmelse, der nogenlunde kan rejsærdiggjøre en Afgift, der ellers har saa liden Berettigelse i Grundsætningerne for Afgiftsvæsenet. Det synes og i Særdeleshed, at der ikke længer vilde være nogen Hjemmel til at oppebære denne Afgift, naar det Formaal blev opgivet, hvorfor samme var paabudt. Den er iøvrigt heller ikke, enten paa Indtægtsbilag V. eller andetsteds, ført Statskassen til Indtægt.